

62

ЗЛАТНА ЗРНА

ЗА МЛАДЕ И СТАРЕ ОБОЕГЪ
ПОЛА

съ немачкогъ превео
ДИМИТРИЙ АВРААМОВИЧЪ,
Живописацъ.

С В Е З К А II.

У Београду,
У Кнажеско - Србской Књигопечатни.

1 8 4 7.

K.V.5646

столо знати и здрави
и здрави алон

Зрно по зрно, па ето хрна.

Србска Нар. Пословица.

БЛАГОИЗБРАННОМЪ

ОБЩЕСТВУ БЕОГРАДСКОМЪ,

за ревность нѣгову

къ свакомъ общеполезномъ заведеню,

а нарочито къ заведению читалишта,

изъ почитанія

посвѣћуе

Преводитель.

зимнији и јесењи
десетак десетак
расади стварији ве-

Радујсе о свакомъ добромъ заведенију, кое се
установи, ако ти одъ тогъ башъ ништа удео
и недође.

Човекъ, кој је и само мало добра чинјо, мо-
же мирно у вече почивати. — Зато устај-
те! удвойте све на обштеполезна дјела, Ро-
ду и Отечеству!

а то је један од оних који су у овој книжици
написани и отијељени, да се у њима увије
који је један од оних који су у овој книжици
написани и отијељени, да се у њима увије

Нема у свету земље, у којој се неби Божеству храмови дизали; народа нема, кои неби Бога хвалју. — О веро, мила светлости у тами овог земальског живота, ты си кандило, когъ се светлость нигда негаси. —

Човека є створјо Богъ, па одъ ињега и зависи. Ињегова га моћь обдржава, ињегова га любовь обылнимъ благодѣяніјма дарива, и башъ ова любовь управља ињеговомъ судбомъ по безконачној мудрости. На то да незаборави нигда човекъ. Са страхопочитаніемъ молећи се да предъ ињега излази. При свакомъ почетку треба да Бога спомене, и за срећна дѣла моли. Треба да се повери ињеговомъ Провидѣњю, кое свако добро подпомаже. Треба да му за свако благодѣяніе, за препитаніе, напитакъ и тишину, и за све, што му годъ срце весели, благодари. У мутнимъ и жалостнимъ своимъ данима треба да каже: „я

незнамъ шта є за мене добро, то Богъ зна, а онъ ће ми оно дати, што є за мене найболѣ.“ Прама свете Божіе волѣ, кою му савестъ познає, да негреши, ако бы пакъ єданъ путь сгрешіо: одма да се покає, и у напредакъ да се чува. —

Човеколюбіе показує се у благодѣянію, и човеколюбацъ нигда задовольній и радостній ніє, као кадъ є време и прилику на благо дѣло употребіо. А кадъ то пренебрегне, себе укорава. —

Време є подобно текућој реки, изъ кое се више ништа недобыє, осимъ што се єданъ путь занти; тако и одъ времена, само се оно добыє, што се на ползу употреби. —

Слободно веровати се може, да люди ни половину тако добри, и тако рѣви пису: као што се издаю, ил' као што разглашени бываю. —

Радость є првый даръ Божій. —

Ако є добро средство за добру цѣль тежко наћи, то чекай! бола є никаква цѣль, него рѣава, рѣавымъ средствомъ и найболя буде рѣава. —

Ланцы на ногама несметаю толико,
колико ланцы о врату. —

Кадъ се несмотрено на златна кола
надежде пеньмо: онда нась путь води
управо у землю обмане. —

Любовь е загонетка, а супружество
в разрешеніе. —

Войникъ е лепшій мртавъ на разбо-
инту, него живъ у бѣгству. —

Онemo л', да е срећа юшть дра-
жестнія и совершенія, него што е: то
треба, да е съ другима делимо. —

Негледи се, ко е шта казао, ил' пи-
сао, но гледи се, да л' е то истино и
полезно. —

Што стечемо, можемо казати, да е
наше. — Наслѣдства и дарови само су
притяжанія, а не собственость. —

Одъ неблагородны людій, благород-
на дѣла очекивати? тако е сущтио: као
што е зактевати, да е одъ крива штапа
права сенка. —

Корацы къ злу обычно брже иду,
него корацы къ добру. —

Мали су непріятельи, као и мало каменъ, преко кои се лакше падне, него преко велики; овьма се пре съ пута уклонити можемо. —

Нје свагда истина, што девойке кају, да удатбомъ свою слободу губе. Често се оне удатбомъ къ слободи подижу; — ал' онда супругъ свою слободу губи. —

Гди се може зактевати, нетреба молити, а гди є могуће управо стояти, нетреба пузити. —

Неодважавамо се тако на ствари, кое намъ се тежке чине; и опетъ гдикоје су само зато тежке, што смо неодважни. —

Неки люди могу очима готово исто тако чути, као и ушима. —

Ко се жели кодъ кога улагати, тай некъ му само тайву повери. —

Са вернимъ пріятелемъ ништа се сравнити неможе; сребро и злато немогу ињгову верностъ претегнути. —

Разкошиникъ у найвећемъ излишеству узалудъ за радостћу грамзи, само наасъ заслуга наслажава. —

Човекъ стои на найвышемъ степену видимогъ створа. Богъ е иѣга одъ свію други створеня отликовао. На човеку е ликъ Божій, има разумъ и слободну волю. Разумомъ све проницава, испитує законе природе, числи разстояніе, величину и путь звѣзда, и узвышує се до производителя и господара природе, до Бога. Нѣговой се испитивана, проницательства, и познаваня желъи никаква граница неда положити. Нѣговомъ слободномъ вольомъ познає и свршує упознанто добро, тымъ быва благодѣтель свои сочеловѣка, и Богу подобанъ. Духъ нѣговъ тако одаренъ неучаствує съ теломъ у гробу, онъ као бессмртанъ преславасе у вечностъ, гдї Преблагай свое верне почитателъ чистимъ и безконачнымъ блаженствомъ награђує. Човекъ дакле велику важность и достоинство има, чега се нелишава, ма у подераной одѣїи и у лошой колеби живіо. Ко се рѣавымъ поступицима самъ обезчестіо ніе, достоинство ово у себи осећа, познає га и почитує и у другомъ. —

Тежко е съ людма жити, кои нась немилую; ал' в іошть теже съ оныха, кои су нась миловали. —

Соломонъ вели: любовь е яка, као смрть. —

Супружество е подобно кавезу; кои су наполю, ради су унутра, а кои су унутри, ради су наполь. —

Любовь е сладка басна, а супружество е опорый мораль. —

Ко се труди, да добродѣтель као свое отечество сматра, тай треба слатолюбіе, као и Сирене да обиђе. —

Неразсудно човеколюбіе исто тако, као и безвластна човекомрзость недокучує свою цѣль. —

Кодъ злогъ човека, као и кодъ злогъ пса, треба се више ћутана, него говори бояти. —

Фаленъ подобно е позлаћеномъ оружју зато, што унутраши споляшиње ніе равно. —

Душевна крепость е умереность; єръ она осветљава духъ ослобођенъ одъ страстій. —

Да найпре и необећавамо, треба добро чинити. —

Човека треба испитати по дѣли, а не по речма; ёрбо су млоги люди рђава живота, а дражестна разговора. —

Треба оно радити, што знамо да є похвално, ако за то и небудемо похвалини; ёръ є мложина людій, рђавъ судія добротворства. —

Ко самъ собомъ неовлада, тай ніє слободанъ. — Безумствує, ко самъ себе непознае. —

Зрело вала размыслити, пакъ онда радити; ёрбо, нестои у нашей власти, речено и учинъно повратити. —

Горе є служити своимъ страстымъ, него тирану. —

Дати се одъ жена овладати, найвећа є нечовечность. —

Шальивый и разговорный старацъ, пріятанъ є содружникъ. —

Мала благодѣянія у потребно време учинъна за оне су найвећа, кои су ђи добыли. —

Непріятельство међу сродницы далеко є жешће, него међу туђинцы. —

Увредитель в несрећнији, него увр-
ћенији. —

Човекъ, почемъ је као младићъ цѣ-
ломудрен, као мужъ праведно, и као
старацъ разумно проживio, задовољно
и радостно умире. —

Случай кои путъ више снаге у є-
динствене люде постави, него у целе
народе. —

Ништ' лакше, нег' опечалити сујту. —

Неброени су младићи пали жер-
тва сластолюбія зато, што су се леньо-
сти, читаню строптивы романа,
неумереној наслади раздражи-
телны ёла', жестокомъ пићу и
рђавомъ дружству предавали. —
Несрећна младежи, која воображавашъ,
да ти је зора живота оно доба, у бомъ
се мора балсамъ здравља потрошити, —
шта у подне да започнешъ? шта ли да
ти вече донесе? Не, ты никога то по-
знала виси, нит' си кадъ чисте любови
плодове окусила; ты никога недоживи
срећне часе супружства — а ни отчин-
ске радости — ты, сластолюбивый робе!

Докле ћешъ тако? Довле ћешъ по пустыни порока блудити? Скоро, скоро ће ти лице увенути, а у пролећу живота твогъ зимско ћешъ сносити бреме, быћешъ подобна немоћномъ старцу, богаль и теломъ и духомъ, мучена одъ фуріја совести. —

Неможе се заслуга завистију победити, но само већомъ заслугомъ. —

Човекъ мало треба, кадъ миръ у вѣговомъ срцу обитава. —

Човечія је добродѣтель безъ упутствованія само летиње растѣніе, кое првый єсенњій мразъ убіа. —

Добро воспитана деца, найтврђа су свеза супружеске любови. —

Жена је подозрителна, коя туђина исто, као и свогъ мужа цени. —

Неблагодарне свагда за безчестие люде сматрамо. —

Избегавати вала сообразитеље людїй, кои свагда неумерено живе. —

Ко намъ највећу наклоностъ указує, тай често само прилику тражи, да

иасъ упропаста. — Ономъ се само са-
свимъ поверавати можемо, о когъ смо
верности уверени. —

Млоги су люди мртви, а умрли ни-
су, — млоги су и мућни, ал' памети
немаю. —

Небы требало да младићи романе
читаю пре, него што имъ разумъ сазре. —

Човекъ разумно и равнодушно ства-
ри ценећи, може са собомъ и са светомъ
задоволјанъ быти; — а срећа му цвета
едино у чувству. —

Требало бы да су люди послужите-
љи оны жена, кое су збогъ богатства
узели. —

Красна женска особа, коя неда при-
метити, да она зна, да є лепа, свою дра-
жесть одвећь узвышава. — Лепота ви-
каква заслуга ніє, но само є слободанъ
даракъ природе. Лепота ніє само на ли-
цу, но и у срцу. Доброта душе, благо-
правіе, любезностъ, кротость и пріят-
ность — ове заменюю све телесне лепо-
те, и даю дражести, кое време збриса-
ти неможе. —

Ко господари у кући? — Ра-
зумъ. — Кадъ су и мужъ и жена па-
метни: обое владати могу. —

Похвала изъ пріятельски уста види
се подозрителна, ал' угодна похвала на-
шегъ противника, за насть є лаврова гран-
чица. —

Ништа тако изображенію човече-
скогъ духа непрепятствує, као рана и не-
основана залюблъность. — Свака страсть
опія. —

Млоди юштъ и онда друге за со-
ветъ питаю, кадъ се већъ одваже ради-
ти, што имъ є воля. —

Комъ є искусство очи отворило: тай
предосторожніе ступа и ради. —

Да бы у свету задовольно живили,
треба колико се манѣ може одъ нѣга зак-
тевати и очекивати. —

Похвала є изъ уста мудраца под-
стреканіе къ већемъ усовршенствованію. —

Халлеръ вели: „никакавъ створеный
духъ непродире у внутреность приро-
де. —

Супружество є неко зло, горко-сладкий ярамъ; подобно є црномъ луку, плачено, и — опеть га єдемо. —

Са самовольнымъ людма ніе добро обходити се; што имъ више повлађуемо, то све више зактеваю, и напоследку учише да одъ ныи зависимо, ако ныіовомъ самовольству наше напротивъ неставимо. —

Ако ћемо да смо крепки, треба да познаємо наше слабости. —

Доста є благодѣтеля и мецената было, кои сместа престадоше такови быти, чимъ престаде пьима палъный тамянъ тиняти. —

Туга и невола упозна често человека съ некимъ целителнимъ истинама, за ков иначе знао ніе, и безъ кои ништа знао небы. —

Речитіи и силвіи гласъ страстій, оично падвиче пріятніи и слабіи гласъ разума. —

У правомъ смыслу оно є човекъ, кои благородно, некорыстолюбиво и ве-

ликодушно мысли; робъ є онай, кои низко, корыстолюбиво и подло мысли. —

Любовь ніє срећа, ако памъ оно одузима, у чёмъ се наша права срећа состои, — спокойство. —

Християнство ни на шта тако одвѣћь нетежи, као на любовь къ ближнѣму. Спаситель є ню успоредio са заповѣди о любови къ Богу. Јоанинъ, нѣговъ ученикъ рече: „Ко човека, когъ види, немлоби, онай ни Бога не люби, когъ невиди;“ Яковъ пише: „правый законъ нала же, да се старамо за бедне удовице и сироте, а да се чувамо светски порока.“ Оной заповѣди, коя гласи да любимо ближнѣ, ніє удовлетворено речма, по дѣломъ. „Немлобите“ вели такођеръ Јоанинъ любимацъ Јисусовъ, „немлобите нась само речма, ил' езыкомъ, него дѣломъ и истиномъ.“ —

Човекъ се у мучномъ положеню вади, кадъ съ особама соображенїє имати мора, прама кои одъ природе противну наклоность има. — Само независимъ човекъ може саображенїє по воли бирати. —

Нису намъ свагда они найболыи пріятелья, кои нась на свое груди крепко притискую, и одвећъ похвалюю. Людма тихимъ може се пре, него ватренымъ веровати. —

Човека велика слава обично срећомъ опіа и у несвесть баца. И лако га на ономъ степену оставля, съ когъ бы се на выше подићи могао. —

Време је подобно брзо котрляюћемъ се колу. —

Лепота се безъ душевне отличности донде допада, као и ружа докле цвета. Опадне л' юй лишће, и любопитство престає. —

Свеза је крепка и постоянна, кадъ је добродѣтелима и са почитаніемъ скопчана. То узвышава насладу светске радости, олакшава непріятность и тегобу живота, одъ кои и найсрећніи не се сохранинъ; па кадъ нась дубока старость тугомъ и погрузи, изъ недара добродѣтели просіјава намъ ублаженіе. —

Люди споляшињомъ лепотомъ одарени, обично су неспособни за важна дѣ-

ла. Проницательность имъ оскудѣва, да
цело размотре. —

Неки више вкуса показую, кадъ дру-
ге, него кадъ себе обуку. Съ ныма бы-
ва, као млогимъ людма са срцемъ; у ту-
ђемъ срцу знаду болѣ читати, него у
свомъ собственомъ. —

Премда црвенъ зоре ніє сунце, ал'
она сунце обявлюе. — То є образъ изо-
браженія и просвете. —

Са задовольствомъ гледимо на ѕдре
пупольке; ѕръ намъ обећаваю красанъ
цветъ; — за цветомъ пакъ плодъ дола-
зи, као награда наши трудова. —

Одъ прислушкиваня и препашания ре-
чій нема горегъ и жалостніегъ заната. —

Тамо онъ седи, тамо — у мрачной
кучми, видишъ ли му бледо лице и сме-
журане образе? видишъ ли мутно око и
сабрано чело? видишъ ли, како непре-
стано главомъ дркће; како є тежина по-
рока обара? видишъ ли, кака се дркта-
юћи за чашу маша? видишъ ли ћавол-
ско клибленѣ, ужасне радости, за напит-
комъ? Садъ — почемъ га испи! како му

се уста развлече! како се око преврће!
како га стреса на гадномъ телу! о —
како є сладко, ракія є изреданъ напи-
такъ, — она є наслада живота! Садъ
извади изпрошено пару изъ масти ногъ це-
ла, юштъ є еданъ путь погледи — о, то-
му є све ињово имањ и добро! — дрка-
таюћи баци є на асталъ, и посртаюћи изъ
порочногъ дома одлази. — Юноше, кои
сте се већъ чаше преватили; кои сте
већъ дражесть отрова окусили; кои сте
такођеръ на порочный путь ногомъ сту-
пили — хитайте, хитайте натрагъ на ста-
зу добродѣти, гдје ћете оне насладе
наћи, кое су само кадре кратко быће
разведрити, и небесномъ га уподобити!
Овде очекуйте ваше здравље, радость и
срећу, — онамо болесть, тугу и нево-
лю. —

Телесно є движеније здрављу прі-
јатељ; нуждно є за испареније, снажи нер-
ве, бодри човека, и разведрава чувство.
Ал' подъ условијемъ: умерености, и то
є башъ ова, којой гласу наши млади
играчи поругателно плећа обрћу. —

Любовь пасъ заслени, а супруже-
ство намъ очи отвори. —

Бленешъ ли детинъски за потребомъ,
она те изсмее, и опеть остае, коя в и
была. —

Страсть не слепа, напротивъ она
све двоструко види, како пріателя тако
и непріателя; зато свагда другчіє посма-
трамо ствари. —

Лажь е башъ зато пайгора, што се
обычно у оделу истапе показуе. —

Съ горкимъ изкуствомъ извещитимо
се сатири тако, као што деца после же-
стоке боолъ зубе добыю. —

Одъ хиляду стварій, одъ кои раз-
витакъ човечієгъ духа и срца зависи, ни-
шта тако непоказує спажанъ упливъ на
облагорођенѣ и узвышенѣ човека, и на
право изображенѣ, као моћь доброгъ
примера. Упутствованѣ и обучава-
ни остаю безъ успѣха, ако се примеръ
недода, кои мртво дѣло оживи. —

Животъ е нашъ непрестано ходанѣ
къ смрти. —

Болѣ в съ безбожницы, него съ хрі-
стіянски фарисеи живити, то есть: явно

безбожіє ніє тако опасно, као претворено благочестіє. —

Похвалу заслужує докучена добра щель, и свако полезно извршено дѣло. —

Страсть слабе очи има, и кроазъ сваке наочаре лажно види. —

Ко ништа неверує, онайништа и не-
почитує; вѣму є цео светъ празанъ, и
сама природа ништа свето за вѣга нема. —

Найжесточіи люди обично су понай-
више добросречни, но често се стыде-
дати се познати. —

Дужни смо учтиви быти, ал' свима
се хтети допасти, залудъ мука. —

Кадъ што човекъ разуманъ и даро-
витъ предузме, за оно добаръ стои, да
ће напредовати; ћербо онъ заиста небы
починяо, кадъ небы снагу къ постиженю
своє намере у себи чувствовао. —

Неумереность є, коя наше фи-
зическо и морално добро подко-
пава, у пролећу живота болну постелю
намешта, и раный гробъ спрavля; — она
є, коя победоносно свою заставу надъ

младостју віє. Ко се єданъ путь слатолюбію преда, онай ће у нѣму наћи, ил' свой гробъ, ил' мора тежке жертве принети, да бы се изъ вѣговогъ мрачногъ лавиринта избавіо. Благо томъ, кои последнѣ учинити у станю буде, — тежко нѣму, ако се да уватити! —

Шестерфиль вели: „Люди се често грле, кои се непознаю, єданъ другомъ безъ пріятельства служи, єданъ другогъ безъ мрзости врећа; — томъ ніе чувство темель, во корыстолюбіє. —

Любовь намъ є (као и свако умилно чувство, кое нась съ людма саюжава), за срећу дата; — ал' кадъ нась потреса, онда є безумность. —

Ко є радъ, надъ другима узвысити се, да га виде, валя му се чувати, да несвестъ недобые; — ёрбо за несвестицомъ паденіе слѣдує. —

Ни Крезовымъ драгоценостыма не може се изгубљный миръ одкупити. —

Ако се, по мићнію богатыраца, важанъ човекъ само по вѣгови повцы це-

ни: овда бы права човечія цена само на новцы скована была. —

Лакше є речи наћи, него мысли; за срце є лакше писати, него за разумъ. —

Неки се люди своимъ погрешкама свету више допадаю, него други своимъ добродѣтелима. —

Ко у свомъ животу више ништа неради, но само што му закони налажу, тай врло мало ради. —

Црвенъ стыдливости, после ютренъ и вечернъ црвени, найлепша є на свету. —

Капъ воде на пайтврђемъ камену дуби место, кадъ често на иѣга пада; — тако и повторена добра речь найпосле опеть места налази. —

Ко о целомъ човечеству само рѣво мысли: тай се већъ упутio, да рѣавъ човекъ буде. —

Што годъ су таны концы, кои нась обмотаваю, толико смо тврђе везани. —

Ко нема кадъ болестанъ быти, обично є найздравіи. —

Неправо судимо, да є само младость лепа; и позднєе године могу свою пріятельство осведочити. — Да в дрво дражестно, нетреба да є у непрестаномъ цвету; и всеёни на ильму плодови имаю свою лепоту. — Тако є исто ёсеный цветъ човечієгъ живота красанъ. —

Кога се боимо, неможемо га любити. —

Сафиръ вели: любовь и супружество, две су небесне лѣствице; по лѣствици любови пењмо се на небо, по лѣствици супружества силазимо се на землю. —

Кажу срећа є слепа; — єрбо є судбина тако хтела: — а што є правда кои путь слепа, — то є стварь човечія. —

Слабо ће ко промашити, да изъ среће корысть недобые; ал' својомъ се не срећомъ ползовати, само є мудрацу могућно. —

Нема правила безъ изятія; ал' законы природе, нити имаю изятія, нити изключителны права. —

Примери благородны дѣла треба да су подстреканіе къ подобнымъ славнымъ дѣлами; и опять се млоги наоде, кои збогъ славны дѣла свои предака, скрштене руке у недри држећи незнатни остаю; они мысле, да слава, разумъ и способность у выовомъ племену наследствено почива. —

Има людій, кои радів себе слушаю, него друге; — ал' друге радів виде, него себе. —

Ране юштъ излечене пису, ако и престану болети. —

Они, коима є мода првый и найвећий законъ живота, можда бы добродѣтель и верность исто тако строго наблюдавали, кадъ бы у моди было. —

Свакій, кои є мрзакъ, непроузрокує дуго време; ал', кои дуго време проузрокује, мрзакъ є заиста. —

Ко се неможе ни скимъ сложити, да живи, треба да себи обиталиште на гроблю прави; — онде ће међу миролюбивымъ живити. —

Свима неможемо благодъянія чинити, ал' све можемо учтиво и благопристойно предусретати. Благопристойность в новацъ, каковыи свакій имати, ил' набавити може, каковыи свакій радо прима; и гомиломъ издати можемо, а да неумалимо иманъ. Благопристойность намъ приноси почитаніе, услужность и наклоность кодъ людій; зато се кодъ свакогъ тражи и цѣни, не само кодъ прости и нижи, него и кодъ већи особа, кодъ власти, князева и владѣтеля. Кодъ овы се благопристойность онда зове, кадъ су према нижима снисходителни, добродѣтель, коя не само што имъ є одъ найлепши украшенија, него имъ заиста почитаніе и любовь поданика задобыя. —

Ко хоће, што може, тай може, и што хоће; — основъ снаге у нама је, и све быва упражненіемъ. Но опетъ несмемо све што хоћемо; као и што нећемо све, што бы требало. —

Нема рая у супружеству, а нема супружства у раю? Као што неки доказую. Жалостанъ изгледъ за любитељ супружства! —

Неки млади люди имаю лептирску паметь, мыслећи, да є свакій цветъ за вни паастао, — буо опъ на ливади, ил' у башти. —

Кои є вештъ и умешанъ, да се зна са свакимъ обходити, свудъ подъ небомъ пріятеля палази. —

Мыслю бы човекъ да ништа лакше ће, него умети човека, какавъ є, познати; будући да живимо съ людма, онаквима, какви су. —

Каогодъ што є покаяніе касно дошавшій разумъ: тако є исто и чувство одвећь рано дошавше срце. —

Злато се ватромъ, жена златомъ, а мужъ женомъ изпытує. —

Сва добра среће овогъ су вида, безъ нии быти, бедно є, а съ ныма є опасно. —

Слабый се опымъ хвали, што има, а благородногъ срца човекъ онимъ. што дѣла. —

Віно човека претвара у разна створеня. Прави га юпакомъ; ёръ вішо дае

бодрость; — прави га женомъ; єръ віно
чини говорливимъ; — прави га дете-
томъ и безумнымъ; єрбо му истину из-
мами, а деца и безумни истину говоре. —

Любовь е ютреня првень супружес-
тва; супружество е вечерня првень
любови. —

Ко за себе мысли, да се више по-
правити неможе, таковомъ никакве по-
моћи нема. —

Ко єданъ коракъ съ правогъ пута
сврне: тай се може и стотину коракляи
удалити. —

Свилене, ил' златомъ везене альине,
могу ватру на огњишту уgasити. —

Непропуштай ни єдногъ часа, єрбо
се животъ изъ часова састои. —

Жаљость чини, да радость осећамо,
као што зло чини, да добро упознамо. —

Међу несрећнима оне найманѣ са-
жалујемо, кои су сами себы узрокъ бы-
ли; — а они су башъ найвише сажале-
нија достойни. —

Кои зактева, да га збогъ нѣговогъ богатства почитуемо, истымъ правомъ зактева, да брегъ, у комъ су руде злата, почитуемо. —

По човечій природи за прекомерномъ радостю, мора жалость слѣдовати. —

Похваледостойна дѣла даю право благородство; — свакій є свои дѣла наслѣдникъ. —

Онай є найбогатій, кои найманѣ жели. —

Кога честь уновцу лежи, тай чести вишне нема. —

Ніе ништа особито, оногъ любити, кои є любведостоянъ. Законъ намъ заповеда, да и наше непріятель любимо; ѿсь су они наша заблуђена браћа. Дуготраје стрпѣніе и любовь мора ій постыдити и обратити; немогу л' се поправити, нисмо имъ криви, нашу смо дужностъ чинили. Мрзити и гонити ій, право немамо. —

Добаръ советъ болѣй є, него хиляда руку, кое скрштене у недри почиваю. —

Кои жели честанъ старацъ да буде, вала да є у младости и мужеству добродѣтеланъ. —

Ако хоћемо што да извршимо, не треба држати, да є тежко. — Извршавањъ свакогъ доброгъ дѣла, па и добре цѣли, припознае се и на честь служи. —

Жена, коя прима поучавањъ, подобна є свећи, коя у толико ясніје горе, кадъ се усекне. —

Еси л' се залюбіо? већъ си и пострадао у любови. Любовь претегне сву залюблѣность овогъ света; ал' сва залюблѣность овогъ света ніје у стану ни единий часъ праве любови заменути. —

Ученицы пію, а рукодѣлцы обично батинама заключую побратимство. —

Треба гледати, да радость и жалость едну съ другомъ мудро споимо. — Сви дани живота немогу ведри и весели быти. За найвећомъ радостћу, често слѣдує найгорчја жалость. —

Нека нась сполашностъ човечія при првомъ погледу неплѣни и необсени. —

Лепо лице, высокъ стасъ, умилято и приятно обхоење, нису свагда знацы доброгъ и беспорочногъ срца. —

За онимъ треба особито тежити, што јоштъ и у последићемъ тренутку живота може цену за нась имати. — Са смрћу све земальско престає, и нема за нась никакве цене ни корысти. —

Нетреба се одма свакомъ лицемеру воверити, кои у свештеномъ оделу къ нама долази, докле га годъ найпре изъ ближе непознамо. — Побожанъ је човекъ некий путъ подмукла варалица. —

Треба се постарати, да намъ је срце весело и задовољно! јербо срећно живи човекъ, кој је са собомъ самимъ, и съ онимъ, што му је Богъ дао, задовољанъ. —

На једанъ махъ нетреба много предузимати; ал' предузето треба охотно радити. —

Коликогодъ више можемо, будимо нашимъ сочеловекомъ добротвори; — за друге дѣлати, благородно је; јеръ смо тымъ спокойни и безсмртни. —

Чувствованъ, да смо у свету млога добра урадили, и потомству основе дали, похвале достойно є и трогателно; — зато никакву прилику нетреба пропуштасти, узвысити се до тогъ чувства. —

Треба за друге добро да радимо, ма увреду, и неблагодарность место награде искусили. —

Еданъ взоръ небу управлѣнъ држи нась, башъ и да све проче на земльи привлекательне силе изчезну. —

Прѣаво воспитаніе изворъ в млоги зала. —

Богъ нетреба нашегъ почитанія, ал' є нама иѣгова помоћь нуждна; и зато му се морамо молити, и дужни смо му благодарни быти. —

Човекъ кудъ годъ иде, и гдји годъ стане, може се Богу молити и благодари; но явна собранія къ той цѣли затеваю обште дружевио зданіе. — Явио богослуженіе полезно є общини; єръ се ту побуђуемо и крепимо добрымъ на- мерама. —

Човека мрзость и осветолюбіе най-
већма ружи. —

Люди бы лагко могли овай краткій
животъ осладити, кои јданъ другомъ хо-
тимице огорчаваю, само кадъ бы више
благороднымъ основыма и благомыслію
слѣдовали, и кадъ бы выше чувства за
праву срећу имали. —

Никакавъ докторъ нелечи тако бразо,
као завистљива смрть. —

Притворство се свагда као порокъ
изображава, ал' подъ небомъ готово је
нуждно. —

Лакше је покудити, него болъ на-
чинити. —

Пріятно чувство благородны дѣла
право је блаженство човечје јоштъ овде
на земљи тако: као што му је непріятно
чувство рђавы дѣла правый пакао. —

Своимъ сочеловѣцымъ треба помо-
ћи, гдји можемо и чимъ можемо; — не-
треба казати, шта имамъ одъ тогъ? мо-
же быти једва благодарность, ил' башъ
неблагодарность? — Ђесу л' ово основи,

добро неучинити? — Правый благодѣтель врло редко неблагодарностѣу награђенъ быва. —

До нась е стало, да смо срећни: пороку казнь, а добродѣтели благословъ слѣдуе. —

Гдикои човекъ благодѣяніе изъ сущногъ славолюбія опомъ намеће, кои га незактева, и задовольство ужива; што ће га збогъ тога кодъ свакогъ укоравати, и што ће му шкодити непромышляюћи, како тымъ самъ себи шкоди. —

Неки доиста помажу другомъ но изъ зле намере, да бы га съ правогъ пута одвратили, на комъ га изъ зависти немогу гледати. —

Непознатый благодѣтель правый в образъ Божества, кое, изъ бесконечне любови, свакогъ магновенія неизбройма благодѣянія по целомъ свету разпростире, и макаръ да є невидимо существо, съ тыме башь найяче основе свогъ быћа познати дае. —

Несрећна є она држава, којо последици оставляю збогъ тога; што посла

немаю, и што препитаніе наћи немогу.
Ленъивцы є неоставляю. — У овима ле-
жи пуполякъ буне, краће и убийства. —

Ленъивцы су найопасні люди у др-
жави; они су први, кои ињна внутреня
гризу. —

Миръ треба да се на правди осни-
ва, а срећа поданика на спокойномъ ужи-
ваню свогъ имана. —

Рецензенти су иоћни стражари књи-
жества. —

Ко свою децу казни, онай имъ кои
путъ заштеди казнь у старости. —

Човечія благородна душа ииучемъ
се тако непознае, као кадъ непріятелю
добро учини. „Я вамъ кажемъ, говори
Іисусъ, да и ваше вепріятель любите;
еръ ако вы само оне любите, кои васъ
любе, какво ј ту благородство? то и я-
зичници чине.“ Мале душе немогу о-
простити, а јоштъ манъ могу непріятелю
благодѣтельни быти. Зато се у исторії
као највеће звезде они мужеви блистаю,
кои су своимъ непріятельима добро, и

на благороданъ начињъ добро чинили.
Они су дика човечества. —

Правый стихотворацъ люби зраке, а
помодарскій грамзи за мунијама. —

Праве су живота драгоцѣности: ве-
ра, верность, озбильность, покорность,
радость, незлобивость, мудрость и лю-
бовь; чудновата смеса. —

Оно су найболѣ књиге, кое нась,
докъ јї читамо, наслажаваю; подобне су
рудокопнимъ бреговыми, кои намъ збогъ
нађене драгоцѣности радость причиня-
ваю. —

Любовь често быва пріятна несре-
ћа; она намъ више печали у радости,
нега радости у печали доноси. Подобна
е пошћереномъ калмусу, у когъ је тан-
ка и сладка люска, ал' горко зрило. —

Ко је пріятеля на овомъ свету на-
шао, онай двояко живи. —

Насъ, ил' штета, ил' каштига опаме-
ти; јеръ ништа нема болѣ одъ практиче-
скогъ изкуства. —

Ко по природи и разуму умерено живи, одъ многогъ е беспокойства ослобојенъ. —

Вино много употреблявано тихій отровъ крозъ жиле разпростире, и непріятель е разума. —

Избегавай неумереность якогъ пинка; єръ е седалиште мудрости на сувомъ месту, а не у блату и барама. —

Кои се онда, кадъ треба, мужественъ непокаже: за таквогъ га после, кадъ узхте, нећеду припознати. —

Добро е, да човекъ много зна: ал' е болъ и нуждніе, да е нѣгово знать живо. Наше найновіе изображеніе свагда тежи на много, што намъ се чини, а не на много, што е заиста, и може быти. Младићъ учи много стране јзыке, а самъ себе внутренъ непознає; познать е са свыма частима света, а само съ овымъ местомъ ніе, на комъ треба да дѣйствує. —

Речи су празни звуци, а дѣла су ез-
гра живота. —

Већа часть болестій произлази изъ неумерености; но умереность ій може излечити, само ако касно ће. —

Умереность є найболя лекарја; као што є совесть найбольїй законикъ грађанскій, а свомъ брату помоћи найбольїй законъ. —

Крепость и лепота незаменима су добра телесна; умереность ій обдржава до дубоке старости. —

Слабо є тело патија неумерены людји. Боя лица ныјова подобна є пепелу, а черте су по нѣму, као у мртвца. — Излишность имъ є вкусь покварила, и къ найздравіимъ јелма вкуса немаю. —

Мужъ има два ува, а жена једна уста; кадъ бы обратно было, онда бы сви люди на свету глуви были. —

Болѣ в двапутъ ђутати, него єданъ путъ говорити, а болѣ в трипутъ ести, него єданъ путъ гладовати. —

Жене по већој части једна другой више за накитъ и одело завиде, него за лепоту. —

Ніе наша кривица, кадъ нась срећа презире; ал' свагда є наша кривица, кадъ несрећу непрезирено. —

Желя неумереногъ човека заслепи, онъ се небрине, да л' му є шкодљива. — Подобань є мушки, која се пламена нестраши; јръ јој својомъ светлостју ласка, и — спали се. —

Ела и пића мало намъ треба за обдржавању живота, а и то некъ є просто. —

Недостатакъ препитанія ніе тако телу шкодљивъ, као недостатакъ спокойства и сна. — Прекомерна препитанія препятствују сну, и слабе човека. —

Млого стон до наше умерености, да смо весели ил' жалостни. — Бдителност санъ избегава, она тражи заниманіе. —

Санъ бодрога напада после дугогъ дѣйствования, а жалостногъ после дугогъ уздисания; кодъ обое є съ почетка єднакъ, ал' страсть га на скоро прекида. —

У својој радости нетреба се тако радовати, да нась чувство опіє; ни жалость опетъ тако горко осећати, да намъ срце обори. —

Треба зарана знати, да све не може по нашей воли быти; — но нетреба се величати, кадъ што преко очекиваня успѣмо. —

Прошлость треба поправляти, садашњость управляема, а на будущность сматрати; но тако, да се на ю неосланимо; — еръ насть може обманути. —

Разходъ свагда треба разполагати по свомъ имавио, а не по разкошности други людій; ербо прилежаніе и штедрливость єдини су основи доброгъ стана. —

Творацъ є любовь къ деци у родительско срце пресадіо. Отцеви и матере страшила су, кадъ природно чувство погазе, и кадъ су прама свое деце ладни и равнодушни. Напротивъ пакъ благородно поступаю, кадъ природну любовь къ своїй деци подранюю, разумомъ спроводе и на благо ныјово употреблюю. Трогательна є нѣжна и разумна любовь родительска. —

Некъ се свакій чува назеба и парница; еръ су лекари и адвокати изванили мртвачкій сандукъ и просіячкій штапъ. —

Живописцу и стихотворцу неможемо
опростити, кадъ порокъ дражестно изо-
брази; ёръ срце премами, и тымъ труе
снагу разума, и убія гласъ савести. —

Свакій свое дѣло за пайвеће и най-
знатніе проглашує. — Стихотворацъ брои
слогове, гладує и срећанъ є; новчаръ
(Finanzier) смее се томъ, и непоня, како
се што друго може осимъ новаца броя-
ти. Филологъ сасвимъ точно описує, како
є Ахиль парче по парче одевенъ быо.
Лекаръ говори о первномъ соку, кои ниг-
да видіо ніе. Богословъ поня сва чуде-
са, само да люди тако разно мыслити мо-
гу, то непоня. Филозофъ опровергава сва
чудеса, изяснява се о гдичемъ, што нико
изяснити неможе. Исторописацъ, само
кадъ бы смео, спалю бы стихотворца;
што онъ онакове ствари види, кое на пар-
гаменту нису написане. Правдословъ бра-
ни свой (пре више, него садъ варварскій)
штиль, кои онъ збогъ краткости за нуж-
данъ налази и прочая. —

Богатство є кодъ мудраца слуга, а
кодъ будале тиранъ. —

Нетреба новце на коцке и карте ме-
ћати; ёръ ко за тућимъ иманѣмъ грам-

зи, овай свое губи, и лако — у очајније пада. Што ти игра донесе, нема благослова; — у кратко ће време десетиномъ однети. —

Незавиди другога срећи, а нерадуј-
се несрећи твогъ непрјателя. —

Често се оно догађа, чему се ненадамо; зато богатъ некъ помисли, да може осиромашити. Тога ради непрезири сиромаха; јръ се незна, каква ће судба и тебе постићи. —

Сиромаштво и богатство тако мало суштествену разлику међу людма чине, каогодъ и рођенъ, све је то ништа; само внутреня доброта опредѣлює ињову це-
ну. —

Благородногъ срца човекъ, гонећи и презрена сиромаха брани, и неда ячемъ, да слабијегъ гази. Онъ сиромахе изъ ту-
ге и неволи избавља и подномаже, ал' се тымъ пегорди. —

Човекомрзость је болесть, зато је тре-
ба што више можемо избегавати. —

Кадъ намъ се сви предмети, кое гледимо, жути виде: онда у стаю нисмо о бояма судити; — и е сл' крвь у жестокомъ движенију: онда єзыкъ претрчи разумъ. —

Све је у свету несовршено. Кадъ се само ове мысли држимо, врло једнострano мыслимо. Но вали и постепености совершенства уважавати. —

Найвећу срећу у животу получавамо, кадъ нађемо човека, кои съ нама равногласну душу има, кои судбу нашу као свою сматра, кои съ нама плаче, и съ нама се радује, који никакву срца тайну некрје одъ наасъ, као што и мы одъ иња у срцу нашемъ нетреба такву да скривамо; кои наасъ на погрешке наше опомињају, и наше недостатке поправити тежи, као што и онъ одъ наасъ поучавају и настављају прима. Притиснувши срце къ срцу, руку прјательской руци давши, ходамо съ ињимъ по стази живота, у таковомъ је дружству свака тегоба, лака, свака жалостъ сладка, а радость двояка радость. Та прјатство је заслада живота, безъ иња животъ нема дражести и умиљности. —

Што си науміо добро радити, сместа почни; єрбо є отлаганъ млога добра пре-небрегло. —

Између хиладу оштроумія јду се јд-но добро нађе. Између хиладу комедіян-та редко се јданъ утвивъ налази. —

Врло є добро и мудро уређено, што у свету ништа постоянно ніє; єръ бы иначе и несрећа постоянна била. —

Срећа и несрећа подобне су проме-ни времена; за тымъ само стои, кишу ис-чекати; єръ после кише опетъ сунце сіја. —

Женске одъ осамнайстъ година раде су любљие быти; а женске одъ дваде-сеть и петъ година радо саме любе. —

Три силе немаю никакве разлике ста-ња: любовь, нужда и смрть! —

Едногъ дана срећа ніє у нашой вла-сти, а јоштъ мањъ срећа целе године. —

Кадъ бы се све извршило, што є обећано, давно у свету небы више ништа было, што бы се обећати мог-ло. —

Гдикоима залюблѣніма пре венчанія дуго є време, а после венчанія — юштъ дуже. —

Ко млого и млога люби, слабо люби; јеръ свака силна любовь зактева узкій кругъ. —

Оштроуміе се некланя, нити стрепетникъ срцемъ после четвртъ часа размышияваня на врати куца, оно свагда ако є право оштроуміе слободно отвара врати. —

Болѣ є полезне књиге читати, него рђаве писати; ал' то млоги списательни неће да верую. —

Радость и жалость има суза; а немилость и очаяніе нема. —

Прђави люди млого намъ могу покварити, ал' мы себы юштъ млого више можемо. — Они немаю власти надъ внутреностї нашомъ, — надъ овомъ смо мы сами господари. —

Свакій є данъ свршетакъ једне, а почетакъ друге године. Благо ономъ, кој є свакій данъ добру цѣль предузeo, и

њой до последића вечера живота ве-
ранъ остало. —

Стаза дужности узка є и клизава пу-
тана, коя се преко пропасти пружа, и
коју само дрктаюћимъ корацыма прела-
зимо! —

Како се често догађа, да је маленъ
и трошанъ насиље, који нашу невиностъ
и честь чува! — Како је за малимъ ста-
ло, што гдакои честанъ човекъ нје зло-
дјемъ и преступникъ постао. —

Найбољиј је советъ, који се младежи
дати може тай, да се посломъ занима. —

Играње је брзо пролазећи периодъ;
еръ непринадлежи међу оне радости, кое
се и у старости уживати могу. —

Човеку је певанъ одъ природе, као и
птицы дато, да дуго у самоји време пре-
крати, шта више, да свое послове олак-
ша и веселје ради. Зато радо и съ ми-
линомъ слушамо земљедљца за плугомъ,
настыра кодъ стада, девојку кодъ пре-
слице, и рукодљца у радионици пева-
ти. —

Нелюти се, ако є зло, што се о теби говори, истину, то ти служи за по правку, ако є лажно, то се о теби и не говори. —

Помышляй на смерть учи нась мудрости и добродѣла. У колико съ ньомъ познатіи бывамо, толико ъемо више правіи изгледъ живота добыти, толико ъемо іой слободніи и тишіи на сусретъ ићи, и толико ъемо охотніе дѣйствовати, докъ є данъ, докъ ніе ноћь настала, кадъ више неможемо дѣйствовати. —

Леньость є женске више, него ма кои порокъ, кои имъ се приписує, са свимъ упропастила. —

Девойка, коя се своіомъ лепотомъ горди, и у свакомъ се дружству налази, одъ дана на данъ губи почитаніе. — Над выси л' своіомъ лепотомъ друге девойке, быва одъ ныи гонѣна; испобуди л' пакъ зависть, то є сожаленія достойна ићна коцка, тако се найпосле види принуђена, у свомъ заоставшемъ станю заматорити. Ахъ! свакояко є люта казнь за невину погрешку, што кодъ куће ніе остала. —

Непуштай детету, да є упорно, ал недай, ни да ти се улагива. Оно є заметакъ тиранства, а ово пуполякъ гнусномъ подлецу. —

Само по мало можемо срећу на овомъ свету уживати; — зато ій тако мало срећни има; јръ су често ради, да у единомъ тренутку сасвимъ срећни буду. —

Согласіє є изворъ, а почитаніє є свеза пріятельства. —

Девойка треба да има здравъ и бистаръ разумъ, непокварено право морално чувство, слободну мысао за пристойность и пріятность, радостно, весело и незлобно срце; — треба да є добра газдарица, старіє у кући да слуша и почитує. — Онда ће срећна супруга, радина и мудра домаћица. и честита мати быти, коя ће мудро свою децу воспитати, и колико за себе срећне, толико за отечество и светъ полезне учинити. —

Рђа гвожђе ёде, подозреніє пріятельство, а оскудица препитанія ёде любовь. —

Узаймне радости срца човечія близу єдно другомъ доводе; но узаймна страданія юштъ ближе. —

Тайность е црвъ невине любови, кои пупольке живота гризе. —

Стидльвость е найдражестній пуполякъ у девоячкомъ венцу. —

Любови пеаръ небы ни у полакъ имао сладости, кадъ у нѣму горчине пелена было небы. —

Часови мученія имаю олово на ногу. —

Зубный е лекарь таковый човекъ, кои другимъ людма зубе вади, да нѣгови што загризти могу. —

Разкоштво е подобно мору; єръ оно праждире све изворе новаца. —

Неправо е и малодушно юштъ и онда неправо говорити, кадъ бы се тымъ изъ сметнѣ, хтели ил' могли помоћи; ал' неправедно говорити, кадъ се чести, добrogъ имена и славе наши сочеловѣка тиче, показує низкій карактеръ, пакость

иа' найгоре лагкомысле: честь, гласъ добrogъ имена, за люде су найболя добра; многи честь животу предпоставляю, по изречению мудрого Цыцерона: „Боль в честно умрети, него л' безчестно живити.“ Зато в оклеветаніе у толико неправедніе и срамніе, што другога честь врећа. На жалость толико јй опеть има! кои слабо отомъ размышиляю, срамнымъ езыкомъ честь другога опадаю, да добаръ гласъ имена убио. Зато су они доста безумни, мыслећи, да ће по својој виђености одъ други почитаніе добыти, зато, што они честне и славне люде понижаваю, и у прахъ сатири, изъ когъ се они сами незнаю, ил' немогу подићи. Аль благородни се люди никогда недаю клеветомъ оборити, ни онда, кадъ виде да имъ се други, може быти и незаслуженымъ начиномъ предпоставе. —

Има сила тайно у нама почиваюћи, кое се на гласъ любови и у време опасности пробуђую, и настъ у удивителну дѣятельность поставляю. —

Ћутанъ в хранитель важны намѣрења и велики дѣла. —

Само высокоуміє подлецу на потилякъ стає. Одъ благородне гордости онъ самъ проси милостивъ погледъ. —

Сластолюбіє краєве пеара медомъ може, пуни га несвестицомъ, а — на дну є гадъ. —

Неумеренъ човекъ живи да єде и піє: а умеренъ єде и піє, да живи. —

Наша се срећа онда започинѣ, кадъ безъ страха и каяння у внутреность наше душе погледати можемо. —

Законъ є изворъ найчистієгъ и найвишегъ живота; — у грешнымъ се руками осквернива. —

У самртномъ часу губи се истинный путь живота, на кои нась ноге више не ће понети.

Каогодъ што є лекару нужно, художество разчленяваня учити, да човеческо тело позна: тако треба свакій разуманъ човекъ све самъ да искуси и зна, а не само да верує. —

Любити и люблѣнъ быти, єдино є одъ найвећи драгоценности живота. —

Добротель безъ мудрости на ѿвомъ несавршеномъ свету неможе обстati. —

Неки люди нигда се тако полезно незанимаю, као кадъ су усамљни. —

Има людій, кои се свачему смеяти могу, и опетъ су редко весели. —

Духъ е подобанъ реки, кога изворъ нигда усанути неможе. —

Мы рѣво радимо, кадъ кога у высокумію подкреплявамо. —

Ко хоће будућностъ да задобије: не треба да съ нѣномъ матеромъ — садашњосћу поквари. —

Младость е зато нестрпљива, јербо е мало, а старость е зато, што е премлого искусила. —

Лѣствице, по коима се пењашъ, не треба да свалишъ, ал' свагда на нѣни пречага стояти, то е найнезгодије. —

Ко топло и правдолюбиво чувство има, и према свакомъ искрено и право поступа, и онъ подобно одъ други оче

кива, удалънъ є одъ гризећегъ непове-
рења, горке мрзости, и отровногъ по-
дозрѣнія. Правый човеколюбацъ сву-
да и свагда поступа по мудромъ изрече-
нию: „Буди мударъ као змія, а незло-
бивъ, као голубъ!“ Ко друге свагда са-
мо одъ слабе и найслабіє стране сматра,
често башъ и пріателя затворенымъ чув-
ствомъ и мркимъ погледомъ неповерена
одбія, таковыи заслужує црно име чове-
комрзца, и мора (ахъ! на свою найвећу
несрећу) найслађе радости дружевногъ
живота лишавати се. —

Ко є нарави свое господарь, већій є
одъ освоителя градова. —

Одъ зміине главе, нема на свету о-
пасніє; — одъ женске яности, нема веће
яности. —

Веранъ є пріатель крепка заштита;
ко га нађе, има драгоценность. —

Целый се нашъ животъ састои изъ
озбильности са шаломъ спое-
не. —

Млого се книгє могу огледаломъ
живота назвати. —

Гдикои се чуди, кадъ другій весело о смири говори. Башъ као да мы нисмо у детиньскомъ веку нашегъ быћа живили! — Заръ се деца нерадую, кадъ стару хальину свуку, а место нѣ нову на Божићъ обуку? —

Како є лепо, кадъ се светлость у глави, а топлота у срце слів; еръ неразумность и сурова наравъ владаю, кадъ човеку светлость и топлота оскудѣва. —

Светлость мыслій краси човека, то-плота дужность човечію доводи у упражненіе. —

Честитъ човекъ у свакомъ случаю треба да свое пріятель, колико є могућно, сахраши, болѣ в да къ ныіовой срећи принесе, него да што за свою срећу одъ нъи очекива. —

Кадъ є време шале, треба се шалити, ал' никогъ неврећати; — све на благороданъ и учтивъ начинъ. —

Ко срце и разумъ има, ничему се нечуди, свагда средства и путове налази. —

Никогъ нетреба угнѣтавати , но толкомъ се мудрости и предосторожности обходить вала , да се , ако е можно , цео светъ съ нама задовольи . —

Мужеви великогъ духа найвећу бодрость показую , кадъ е све очаиню предато . —

Будући да сами , и безъ свачиегъ сообращенія неможемо живити , то намъ вала такова дружства тражити , кодъ кои е обострано поверенѣ , искреность и учтивость . —

Клеветникъ никогъ нештеди ; и найчистія добродѣтель кодъ иња ніє обезбеђена . —

Ко већъ єданъ начинъ живота избере , при томъ треба да остане ; вала само да ради , да се усовершенствує , па и срећни да буде . —

Човекъ , кои е безъ срца , а мрзость свою вешто скрива , опасніј је , него два явна непріатела . —

Младость прави , а старость поправля . —

То є противъ совести, погрешке
оне на другима ружити, ил' строго каз-
нити, какове сами чинимо. —

Несрећа, коя дозволява плакати,
јоштъ се може сносити. —

Овай є светъ театръ, люди су игра-
чи, долазе и одлазе, једанъ истый човекъ
игра у свомъ животу неке ролле; има
разна дѣйства. — Мало дете кобеля се
у наручию доилъ. Кадъ дорасте и у школу
пође зя и блене путемъ, лагано и не-
повольно пузи као пужъ. Младићъ мло-
ге безумности ради. Мужъ одправля зва-
ніє, художество ил' занатъ, найпосле о-
стари, и то є сцена, коя предметъ заклю-
чује, второ детинство, кое све заборав-
ля, найпосле є безъ зuba, вида, вкуса, и
безъ свега. —

Животъ є найлепшій даръ Божій, у
њему се већъ налази спасеніє; кое є са
бесмртнимъ блаженствомъ скопчано. —

Законъ некъ намъ буде компасъ на
мрачнымъ стазама живота. Самъ онъ у
буряма морскимъ бродъ приводи къ без-
бедномъ пристаништу! —

Само мудрацъ истину тражи; конацъ живота свогъ на ю привезуе. —

Златне двери обыталишта, где радость царствує, свакомъ су отворене. Чисто е срце спроводно писмо за улакъ. —

Само добра дѣла, коя съ нашимъ прилѣжаніемъ учинимо, нашу душу задовольствомъ напуняваю. —

Понайвише све до нась сами стои, шта да будемо. — Тело е наше подобно башти, а воля е баштованъ. Да л' ћемо е растѣниемъ једне, ил' разне феле засадити, да л' ће изъ леньости подивљати и бесплодна остати, ил' ћемо е прилѣжаніемъ у добро станѣ поставити, — до нась е стало. —

Да разума немамо, чувства подъ уздомъ држати, до какви нась рђавы изступлења топлота крви и зверскій нагонъ небы довели? —

Езыкъ улагиваня онде пузи, где се нада награди. —

Умиляванъ е яко, као ланацъ. —

Смрть е спаванѣ, и овымъ сномъ неизброяма природе страданія окончаваю се, коя су на земљи по наслѣдству участь пала. —

Животыню зато рапимо, да опетъ она собомъ нась рани, а нась саме ранимо за — црве. —

Верность е пріательска за оне, кои се у несрећи находе, тако мила, да и сама несрећа, ако е скорашня и нека олакшана прима, тымъ се одвѣћь заслађує. —

Болѣ є, да трпи глава, него срце; еръ она се јоштъ дає поправити. —

Любовь, (ако ће колико пѣжна и невидима быти) дотле расте, докъ свою цѣль непостигне. —

Треба све, а често и себе самогъ жертвовати, само да свою дужность изпунимо. —

Любовь е у станю одъ човека учинити, шта се одъ пѣга найвише учинити може. —

Мудрость само на зло мрзи, ал' не на злогъ. —

Благородномъ младићу нетреба да се немогућно и непостижимо чини, штогод је кадъ кој благороданъ мужъ извршио. —

Найгорчје су сузе, кое увређено срце пролива. —

Прјатељ је круна човечјегъ живота; прјатељство је драгоценје, него любовь женска. —

Срце може намъ срећу и несрећу нанети. —

Онай се срећанъ называ, кој има што му је потребно; но онай је срећни, кој само оно потребује, што има. —

Срећа каогодъ и вино опја; зато су срећни пјяњима подобни; јеръ ови као и они тежко се могу задуго управо обдржати. —

Они несрећни, који су по судбини страшномъ бурјомъ гонјени, у томъ само утѣху наћи могу, што бурј и у природи обично онда, кадъ ће да престану, найвећима бесне. —

Неки люди путую по свету, као ла-
ствица, коя празна долети, а тако и од-
лети. —

Наша човеколюбива дѣланя немаю
никакве унутрашић цѣне, кадъ су имъ
користолюбіе, гордость, ил' славолюбіе
за темель положене. Онда ніе друг-
омъ на ползу, него себи. Човеколю-
бацъ вали быти изъ дужности, зато тре-
ба добро чинити, да будемо добротвори.
Ко у тайности добра чини, и други све-
дока свои благородны дѣла нема, осимъ
Бога и свою савесть: тай има при своемъ
добродѣянію благородну цѣль. —

Црвень стыдльвости наймиліј є боя
добродѣтельни. —

Обхођенѣ съ благонравномъ жен-
скомъ найболѣ є училиште за нраве и
духъ. —

Освета носи мачь съ два оштрла;
згађа груди непріятеля, а у истый махъ
и свое. — Освета сестреми као бурна рѣ-
ка, све је бешня и разорителнія, докле се
годъ устремлює. —

Смртъ е часъ рођена будућегъ живота. —

Срећа гди когъ супружества окончава се даномъ венчания. —

Смртъ никомъ неласка. —

Найвећа срећа на земљи састој се у любови свое породице. —

Страдалику нетреба казати; чекай до ноћи, ил' до сутра! Зашто да и једанъ часъ трип? Зашто да одма срећанъ небуде? —

Смртъ е за ослабљено срце то, што е санъ за уморно тело. —

Рукованъ, грленъ, око и уво путови су, на коима се душа съ душомъ споява. —

Усупружству новцы безъ любови нечине срећнимъ, но сребролюбивымъ. —

Добротель е подобна сокровишту, коимъ се несмето пофалити, ако нећемо да намамимо айдуке. —

Одело е девојачкоично огледало душе, и термометеръ ићне невиности. —

Мы кончутъ и свою несрећу же-
лимо. —

Сладострасті је зато најужаснији по-
рокъ; јеръ се неможе казати: овде се
окончава! —

Злочинацъ се срамоти, да га зла-
чинцемъ называю. Онъ свой порокъ не-
сматра, да је порокъ. Ако сви люди
злочинца презру: онда ће се поправити;
ал' еданъ га човекъ непоправи. —

Люде честолюбіје, а жене любовь ра-
зума лишава. —

Нашъ је животъ вечна игра, међу
губиткомъ и добыткомъ. Ко је живіо,
да обое искуство віє? —

Светске су радости као лептиръ;
облећу насъ и заварајају, а кадъ јї на-
умимо уватити, онда одлете, а насъ не-
утешене оставе. —

Мисли и разумъ могу насъ обману-
ти; и честно срце може обмануто бы-
ти, — ал' никда необманјоје. —

Несрећанъ човекъ (быо ко му дра-
го) има право, нашу помоћь искати. —

Новцы за добродѣтель нису награда; єръ се новцима и зликовацъ плаћа. —

Ласкатель можда мысли, да є истина исто тако непостояна, као и нѣгове мысли. —

Никаковый слепацъ ніє већма сожаленія достоянъ, као онай, кои не ће да види. —

Како ће тело здраво быти, кадъ ніє духъ радостанъ и задоволињъ? —

Кадъ смо ради да намъ читанъ полезны књига ползує: валя намъ, што смо читали, дѣломъ испунити. —

Жалость обое руши, тело и душу. —

Међу гордымъ и высокоумнымъ разлика є, што гордый само оно зактева, кое высокоумный мысли, да већъ притяжава. —

Съ добрымъ сопутникомъ у полакъ намъ є путь країй. —

Добаръ гласъ о човеку, тако є вѣжанъ цветъ, да га найслабіи мразъ повреди, и найтиши ладанъ ветрићъ по-

кварити може; а кадъ е єданъ путь по-
кваренъ, више нигда нецвета, еръ до ко-
рена увене. —

Владѣтель е, као што и вали да бу-
де отацъ отечества, кои се сматра, као
одъ Бога за благостанъ народа свогъ по-
ставлѣнъ, ніе доста што се мы прави-
телственой потреби радо оддаемо, но вали
и друге упућивати, да у свакой нуж-
ди свомъ владѣтелю на руцы буду. Кои
(владѣтель) и самъ радо свое задоволь-
ство жертвую, само да своимъ поданицы-
ма олакша. Таковы се владѣтеля нена-
оди много, као што нась ласкатели у-
верити мысле; зато є тежко исторіопис-
цу, кои истину тражи, у явны листови
лајъ и ласканъ читати, кое само на то
служити може, да се владѣтель успава,
као што му є (исторіописцу) опеть ми-
ло, одѣятелномъ, охотномъ и за свое по-
данике добромыслећемъ владѣтелю чи-
тати. —

Човекъ, кои є достоянъ, да найду-
же живи, онай є найвешти, свакогъ ча-
са умрети. —

Еданъ другогъ само онда разумемо,
кадъ се любимо, а любимо се само онда,
кадъ се разумемо. —

Страсть къ стихотворству тако је
жарка и силна, као прва любовь. —

Драгій каменъ подобанъ је мужкимъ,
а бисеръ женскимъ чувствама. —

Одело радо менамо, аль ћудь не-
радо. —

Жену, кој је добра домаћица, и свою
децу добро воспитава, разумни люди най-
бољай списатељки предпоставляю. —

Служителю тайну воверити, то је:
дати му власть надъ собомъ. —

Телесна је лепота безъ красне ду-
ше, што и богатство безъ разума и до-
бродѣтельи. — Зато кој женской збогъ
лепоте ласкаю. подобни су оныма, који
говоре: о, ал' много дуката имате! Ка-
кво првенство збогъ пушака, пиштола,
и тврды талира притежавате! —

Са станъмъ, у кое те природа по-
ставила буди задоволянъ. — Сама до-
бродѣтель првенство дае. —

Време нигда добро непроведемо, ако по каквомъ нибудъ предписаномъ поредку неживимо, и ако часе за важну цѣль и посао неопредѣлимо. —

По језику се разумъ познае, као и ора по тежини, да л' има јагру. —

Двојако є срећанъ, кој не само за себе, но и за друге дѣйствує. —

Чистоћа заслужує почитаніе; ѕръ поредакъ и внимателностъ кодъ оногъ показує, гдј є налазимо. —

Лепота безъ разума, дражестій и добродѣтели, тако є, као намама безъ удице на води, коју улове, ал' она нелови. —

Како се талентомъ гордити можемо, који себи дали нисмо. —

Човекъ, ил' быо добаръ, ил' срећанъ све једно є. — Порокъ є свогъ зла изворъ; осветолюбивъ є демонъ, кој наасъ ланцы и копљемъ гони. —

Кадъ намъ у здравомъ телу јоштъ и красна душа обытава: онда се тако близу среће наодимо, у колико јой се на овомъ свету близу доћи може. —

Сластолюбів в дражестанъ, ал' обманльивъ непріятель; слѣдуемо ли само умилномъ и ласкателномъ гласу, у прощать насъ обали. — Радость, кою обещава, претвори у несвесть, насладе, кое дає, наносе болесть, а често и смерть. — Погледаймо оне, кои су преварени; како ій в ужасна болесть изнурила и ослабила. —

Гдикогъ човека за срећна сматрамо, па му завидимо; ал' то в само споляшня сјайность среће, коя засени, и млоге тегобе и бриге покрива. —

Зору твогъ века съ ползомъ употреби, и као мударъ путникъ у вече одпочивай. —

Срећа нетреба да предосторожность ока затвори, а нетреба излишность да умереность отера. —

Душевна су основоположенія врло различно поделъна. Єданъ има више, другій мањъ талента. Последнѣ пакъ тако мало срамоти човека, као што и право честь приноси. Честь се само на заслуги, а срамота на кривицы оснива. Истина, срећа в одъ

природе способанъ быти, напредованъ у художеству и науки онда є лакше; но безъ прилѣжанія, труда и усиливанія не- ѡе нико, ни найспособній далеко успѣти. Зато є за оногъ кои мањ способности има у толико више дужность, да охомъ и прилѣжаніемъ накнади, што му на природной способности оскудѣва. Ис- куство доказує, да су тымъ начиномъ млоги далеко доспели, и людма добры глава, првенство преотели. —

Зато за победомъ тежимо, да є за- служимо; честанъ човекъ нема друге на- мере, башъ ако и уступи. —

Време є садашнъ наше, зато га тре- ба на ползу употребыти, слѣдуюће є у дубльини будућности сакривено; ко зна, шта ће собомъ донети. —

Леньость є мати оскудице. — Дѣя- тельна рука удаљава нужду. — Имућство и срећа прате прилѣжаніе. —

Човекъ самъ себе нелюби, кадъ чи- стоћу нелюби. —

Одпре баремъ деца и безумни исти- ну говорише; а садъ свако дете мысли,

да є човекъ, и свакій безуманъ мысли,
да є мудрацъ, — зато садъ истину и не-
можемо чути! —

Сећай се и незаборавляй свое слабости, и онда ћешъ другима погрешке
праштата. —

Непредаи се страсти гњева; јербо
тымъ мачъ оштришъ, да свое груди ра-
нишъ, ил' твогъ непріятеля убиешъ. —

Човечество є море неизмериме ши-
рине и дальине садашњости, неизмериме
высine прошлости, и безкапачне дубљи-
не будућности. —

Любовь нитъ зна за законъ, нитъ за
страхъ, она є кћи слободе. —

Ленъивацъ є самомъ себи несносанъ,
одвећъ му споро време пролази, разсуж-
дава и незна, шта ће започети? — Да-
ни му пролазе, као облакова сенка, коя
никаквогъ трага свогъ быћа за собомъ
неоставља. — Мрачанъ му є разумъ, и
понятія сметена. У кући му є непоре-
дакъ, невоздржаніе и разкоштво служе-
га. Онъ брзи корацы пропасти својой

на сусретъ хита; чуе гди се приближава, и јоштъ јој хоће да предходи; ал' му бодростъ оскудљва. Разореніе као віоръ надвлада га, срамота и покаяніе воде га у пропасть. —

Несвирай у лиру, кадъ окол' тебе бубљви бубаю; мудрацъ ћути, кадъ будале говоре. —

Ко в радъ тиранство оборити, валя да му служи. —

Човекъ да новаца, и тымъ моћь и упливъ има, садъ є главна стварь; а да се заиста човекомъ звати може, досадъ јоштъ маленкость. —

Каогодъ што бурный ветаръ у свомъ беснилу дрва изъ корена извалює, и образъ природе ружи, ил' као што земљь-тресеніе градове разорава; тако свирѣпостъ гнѣвљивогъ човека окол' себе несрећу разпростире, поредъ ињга є опасность и разореніе. —

Кадъ мале увреде съ трпѣніемъ сносишъ, сматра ти се као мудростъ; а кадъ ји изъ памети избацитъ, онда ће ти ср-

це спокойство осећати; — твоя душа неће те укоравати. —

Любовь одъ землѣ рай прави. —

Женска хитрость ограничава моћь мужева. —

Жена види дубоко, мужъ види далеко. Мужевима є светъ срце, а женама є срце светъ. —

Има жена, коима никакавъ начинъ почитанія тако неласка, као онай, коисе ињовой лепоти приноси. — Ова безумность право дає мужевима, да їй презирю, почемъ имъ дражести прецветаю. —

Мило лице нигда намъ се лепше не представляя, као кадъ є сузама обливено, —

Многи почитую земалска добра више; него све добродѣтели. —

Ништа лакше, него обећати. —

Многи се свађају за веру, а у срцу є немају. —

Кадъ се осветимо, само једнпутъ задовољство уживамо, а неосветити се, свагдаши є задовољство. —

Човекъ є понайвише онде сутанъ, гди се чиня да є найманъ сутанъ. Кадъ когодъ у свомъ тестаменту нала же, да му споменикъ неподижку: нів свагда веровати, можда є хтео своїй суети чрезъ ове налоге споменикъ поставити. —

Предосторожни треба да смо у неки случаеви прама честнымъ людма; найслабія пара, или само найманя сенка, потавнє найчистіє огледало. —

Нів свагда светъ кривъ, но овай кои незна, съ нымъ живити. —

Разумъ се нашъ у суђеню туђи по слова показує! Добросрдечность наша у движению, комъ смо у овомъ поступку подложни. —

Животъ є добро, коимъ вала разумъ да управля. —

Невала саможивацъ быти, већъ у дружству живити, но у таковомъ, гди о забавнымъ предметыма што научити можемо. —

Као човеколюбацъ вала и пепріате-
ля надгледати. —

Безъ сви земальски добара неможе
човекъ живити и весео быти. Ал' да жи-
ви и весео буде, нетреба мумлого. При-
рода е съ малымъ задовольна. И коли-
ко вишне потреба зактева: толико е за-
висимія одъ виѣшны стварій, и толико
несрећніи, кадъ ій све задовольити не-
може. И зато човекъ треба да се труди
заслужити, да бы могао честно и поште-
но живити, по вала притомъ увекъ да е
на опрезу; єрь су чувственне жељ, не-
буду л' брижљиво чуване, и у пызовымъ
границама задржане, ненаситиме, расту-
съ уживанѣмъ, и бываю човеку прави-
тирані и разорителъ среће и задоволь-
ства. Задовольство принадлежи къ ос-
нову тихогъ и веселогъ живота. Дакле
благо томъ, у кога е срце одъ корысто-
любія и сребролюбія слободно, и ког е
съ онимъ задоволяњъ, што му в Богъ
даровао! —

Свакомъ е човеку вѣговъ разумъ
наставникъ, а и треба да е. Свакій ра-

зуманъ тражи правду. Зато є неразсудно, люде збогъ иывовы мнінія гонити. —

Онога, кои другчів ради, него што говори, неможемо Србиномъ звати. —

Ономъ, кои ђути, ил' опомъ, кои не престано говори, ништа се неодговара. —

Младићъ ако и заслуге има, тежко ће се самъ подићи, во као што бршлану раста: тако и иѣму човека, кои є у уваженію, придржавати се вала. —

Са своимъ приходомъ вала намъ разполагати тако: да намъ по нешто новца за непредвидимость остане. —

Змію ранити, и рђавомъ човеку добро чинити, свеєдно є; єрь ту доброчинство неуказује благонаклоностъ. —

Опоро віно пів за напитакъ, као што и селячке прави за обхођенъ нису. —

Ласканъ є подобно живописаномъ оклопу; премда приноси задовољство, аль ползе нема. —

Кои о своій ствари нів уверенъ,
обично є страшльивъ; страшльивацъ пакъ
сместа при найманьой незгоди струже
низъ полъ, безъ да болый взоръ среће
очекива. —

Изображенъ човекъ подобанъ в чи-
стомъ злату, кое свагда свой ходъ (Cours)
има; суроъ в пакъ подобанъ бакарномъ
новцу. —

Опорочателъ красногъ пола кажу:
да Швада, богиня тороканя, има седали-
ште на ружичнымъ устнама лепотица, и
да є женскомъ срцу даръ мольчальиво-
сти тако мало дарованъ: као што є и ре-
шету задржаванъ течности. —

По правилу вала намъ предосторож-
ніи у писанию, но у говору быти. —

У колико є време просвештеніе, у
толико ће люди раніе сазревати. —

Да бы се дремльиве силе пробуди-
ле, нуждно ій є потрести. —

Неизвестность о судбини нашей,
црвъ є, кои срце гризе. —

Има людій, кои су пераной лопти подобни; — доста є лагка и згодна за летенъ, ал' є бацыти вала. —

Благородна мысао већма укравашава, него драгій каменъ и бисеръ; — она са- ма заслужує милостиивъ погледъ среће. —

Своељубіє вала да имамо, пуж-
дно є за наше издржавање; ал' намъ се
вала чувати, да нашемъ ближнѣмъ не-
право неучинимо; ёръ онда є себи ч-
ность. —

Себичностъ изводи гнуспо ко-
рыстолюбіє; кое неможе съ любови брат-
скомъ обстати. —

Хтети независимъ быти, наивећа є
несрећа кодъ людій, и вечно заблућенъ
у тежни за слободомъ. — Права сло-
бода може са зависимосћу постојати. —

Свако є изображавање тежња, изъ
природе къ художству пеняти се. Ду-
гачакъ, труданъ и стрменъ є путь тамо
до спети; често снага малакше, често па-
трагъ посриемо; но опетъ одма се по-
дигнемо, и брже ступамо. —

Некима је писмописатељима мастила-
ница место срца. Чувства, која у нњо-
вимъ писмама дину, пишта друго пису,
но чрте мастила, такови бы могли место
срца мастилницу у недри посити, — мы
небы никакву разлику приметили. —

Лажни и лакомыслени пріатељи ос-
таве човека, као птице, кое в дете за
припитомљише држало. — Срећавъ путъ! —

Найлюбведостойшія добродѣтель живи
у тишини. —

Наше борењъ на путу живота некъ
е свагда, паметніимъ бывати. —

Мудрацу приличи: кротость, сажа-
леніе и помоћь. —

Рђави су люди свагда болестни: по-
добни су слепима, кои изъ печистогъ из-
вора пію, ил' преко камена запашо и па-
даю. —

Мудрость е дужность, којо смо сами
себи дужни. —

У великомъ кругу можемо већма
блестати; аль у манъмъ можемо више
добра чинити. —

Свакомъ е човеку природа неку мѣру разума улила. Воспитаніе може снагу разума кое є у души, развити, ал' улiti неможемо, кое унутра нема. —

Млоги є людій погрешка, кадъ мысле, да други люди у ныювой децы толико лепоте и добра палазе, колико они сами. Они одвећъ радо чую похвалу за свою децу; већма имъ се неможе ласкати, него кадъ имъ то чипимо. —

Свака є дужность лака, којо сами себы за дужность узмемо; млого лакша, него кадъ намъ други паложи. —

Са певидимымъ стварма невали децы страхъ задавати. —

Прилика є брзо пролазенъ, а споро долазенъ. —

Свойства срца чипе пасть дружевнимъ и способнімъ за обхоћенъ, него свойства разума. —

Невиность златногъ века, о којој стихотворцы свю народа одвећъ дражестанъ живопись изводе, у ствари мало є

выше, ил' манъ, него што є невиность првогъ детинства. — Ко се неопоминъ съ наслаженъмъ на радости, невине радости, свогъ детинства? Аль ко бы радъ до века дететомъ быти? Люди нису зато овде, да деца остану! —

Свако станъ има свое незгоде, клизаве стазе, и лукаве завистнике. —

Старость укроћава све жель любови, а разумъ и искусство све жель честолюбія. —

Само две мысли помажу намъ тегобе спосити, мысао, да тегобе нису одвећь велике, и мысао, да ій є добро спосити. —

И найяче може на землю пасти. —

Као што вечерня роса жарку топлоту гаси, тако и добра беседа гнѣвъ утишава. —

Прама умрли можемо се добри показати, кадъ се ныювы оставлїны сирота примимо. —

Треба се кавге клонити; ёръ нась може здравля и живота stati. —

Съ продрзльивымъ човекомъ невала ходити; еръ онъ поступа, како му што у паметь доће. Нѣгова лакомысленость може нась заедно съ ньимъ у несрећу увалити. —

Вала намъ сматрати, да тело свое, колико више можемо, у здравлю обдржавамо; — безъ здравля мало животъ дражести има; зато вала све избегавати, што здравлю шкоди. — Слѣдство є здравля весео духъ. — Нѣгове желѣ обуздати, и телу нуждно движениѥ допустити, врло є пробитачно. —

Стыдно є тужити се да намъ є време дуго; прилѣжномъ човеку быва одвећъ кратко. —

Умереность є добродѣтели то, што и покривало (Schleier) лепоти, ил' што є сенка живопису; она узвышава свою светлость. —

Добродѣтель у оделу пріятельства трояко лепша быва. —

Ко честь люби, ко у свомъ срцу при похвали любко чувство осећа, тай се подигне изъ праха. —

Изъ туђе безумности вала се мудрости учити, и предосторожно поступати. — Невала ухитрти ни у неповереню, ни у повереню; вала све искусити, по онда треба пріателя држати, као драгій каменъ. —

Пріательство є сунце живота, кое нигда незалази. —

Благодѣяне корыстолюбца замка є, коју є предъ нась замето. —

Страшливъ човекъ држати предъ сенкомъ несреће, као слаба трска, коју воздухъ покреће. — Долазакъ опасности погрузи га у страшливу забуну, а кадъ га дани несреће сустигну, онда се обнесвестћенъ подвргава у праху мучењегъ очаянїја. —

Докле годъ у нама пламенъ яости букти: дотле се неможемо людма звати. —

Човеку животъ спаси, велико је дѣло; ал' човека къ наслађеню живота обратити, много є веће. —

Невина девойка више ништа нема за свое сохраненіє, по само невиность, коју јој є природа дала. —

Люди су вообщте свое знанъ изъ книга поцрпили; а жene изъ обычногъ живота. Люди премда точніе природу човечію суде, ал' жene точніе суде о поединомъ човеку. —

Несгрешити неможе човечія гордость быти; ал' сгрешити, пакъ се покаяти, велика є радость на землі! —

Неописано є велика любовь, коя човека обима! — Любовь є темель човечіегъ блаженства. — Ко люби и люблінъ быва, чега се има бояти? Нестат' Ѯе неба и землъ, ал' любовь Творца, любовь добры людій остає! —

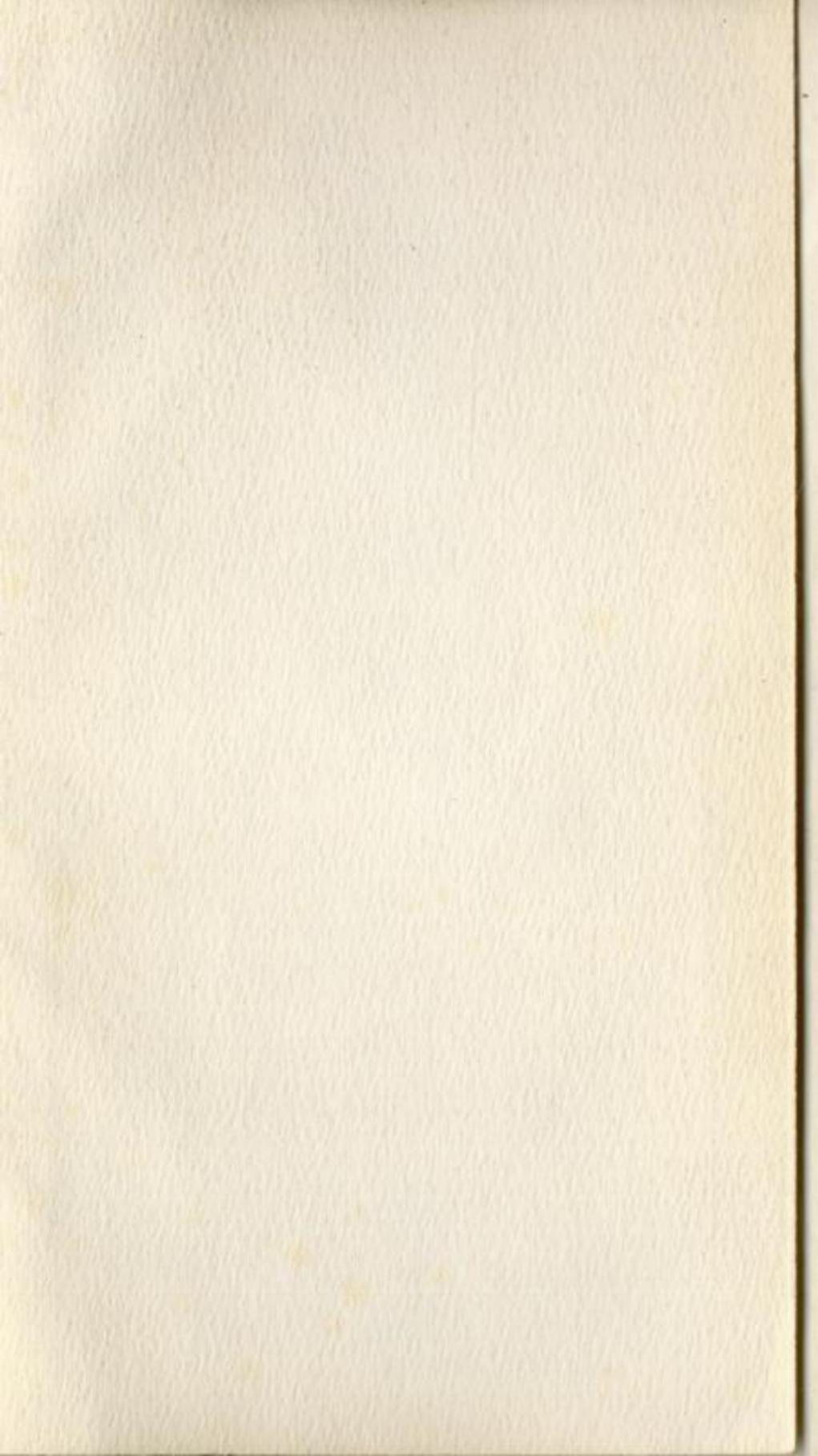
Брига украшава животъ. —

Рѣави люди нису свагда тако рѣави, као што се чине, а добри редко су толико добри, колико бы могли быти; еръ и найболій човекъ люби добродѣтель више, него што є изпупява. —

Жene све опраштаю; еръ су за оправданъ рођене; ал' само не, учинъо прелюбодѣйство. —

Сластолюбіє є одъ свію порока най-
ужасні; єръ оно изсмеява ясный гласъ
савести. Сластолюбацъ є пайсвирѣпії
егоистъ; онъ разорава, да ужива; онъ
дрво обара, да плодове бере; онъ ништа
неће развѣ себе самогъ. Нѣму ништа
свето ніє. —

Добродѣтель є утьха овогъ, и на-
дежда будућегъ живота. Она є неоце-
нимый цветъ нашегъ живота, комъ од-
већь често првенство даемо. — У мла-
дости вала добродѣтели подпору дати,
као лози тачку, да буряма противстati
може. —

ИЊИГОВЕЗНИЦА
ДРАТОСЛАВА М. ПЕТКОВИЋА
БЕОГРАД, XI. АДМ. ВУКОВИЋА 80

VER

'Sve

Datum i